

Nr 33.

Ankom till riksdagens kansli den 5 april 1928 kl. 7 e. m.

*Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckta motioner
angående omläggning av inkomst- och förmögenhetsskatten.*

I två likalydande, till bevillningsutskottet hänvisade motioner, nr 158 i första kammaren av herr *Möller* m. fl. och nr 271 i andra kammaren av herr *Hansson* i Stockholm m. fl. har hemställts, att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag till omläggning av inkomst- och förmögenhetsskatten enligt vissa i motionerna angivna riktlinjer.

Motionerna. I den till stöd för yrkandet anförda motiveringen hava motionärerna angivit det praktiska syftet med motionen vara att få till stånd en utredning om bästa sättet att omlägga inkomst- och förmögenhetsskatten så, att det bleve möjligt att till denna i betydande utsträckning flytta över vad som för närvarande uttages genom indirekt beskattning. En dylik övergång kunde enligt motionärernas mening icke ske brådstörtat och kanske aldrig fullständigt. Inkomsten av skyddstullarna, som inneslöte största delen av tullinkomsterna, kunde avvecklas endast i samband med en omläggning av vårt näringspolitiska system, och därvid kunde de skattepolitiska synpunkterna icke bli avgörande. Rusdrycksskatterna intogs utan tvivel en särställning, då skatten även tjänade ändamålet att begränsa konsumtionen. Huruvida tobaksskatten borde bedömas på samma sätt, vore föremål för delade meningar. Om sålunda de skattebelopp, som omedelbart skulle kunna överföras från den indirekta till den direkta sidan, icke bleve så stora, som den direkta skatteprincipens anhängare kunde önska, bleve dock en omläggning av inkomstskattens skala för enskilda nödvändig. Det vore möjligt, att en del av de belopp, som nu ginge ut i indirekta skatter, fortfarande måste tagas ut av de små inkomsttagarna och att skalan därför finge undergå jämkning. Det vore likaså möjligt, att ett överförande från indirekt till direkt skatt av ett antal miljoner kronor icke kunde företagas helt enkelt genom en höjning av den nuvarande inkomstskattens procenttal. På den lägre delen av nuvarande skatteskala kunde en dylik starkare höjning verka obilligt. Det vore däremot mer än sannolikt, att denna skala i sina högre upp belägna delar skulle finnas alltför långsamt stigande. Det vore nämligen ett känt faktum, att den svenska inkomstskatten vore anmärkningsvärt mild i sin progres-

sion. Den av motionärerna förutsatta utredningen skulle alltså åsyfta en sådan omläggning av skatteskalen för enskilda, att en större del än förut av det samlade skattebeloppet kunde uttagas ur de högre inkomstgrupperna. Men i ännu ett avseende borde denna utredning inriktas på en omläggning av den nuvarande direkta statsbeskattningen. Denna vore anordnad som en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt. Avsikten hade varit att utnyttja den högre skattekraft, som inkomst av förmögenhet kunde anses medföra, jämförd med inkomst av arbete. Men metoden att till inkomstsumman lägga $\frac{1}{60}$ av förmögenheten vore ur flera synpunkter olämplig. Man behövde endast erinra om att genom denna anordning en förmögenhet, som faktiskt icke gäve någon avkastning, höjde den beskattningsbara inkomsten på ett sätt, som knappast kunde anses riktigt. Det borde därför undersökas, om icke den åsyftade differentieringen mellan arbetsinkomst och förmögenhetsinkomst kunde på bättre sätt åvägabringas. Samtidigt borde tydligen upptagas till prövning frågan om en fristående förmögenhetsskatt. I det föregående hade utgångspunkten hela tiden varit önskan att söka avväga skattebördan i överensstämmelse med de olika medborgaregruppernas bärkraft. Det funnes emellertid en annan synpunkt, som vid en utredning som denna enligt motionärernas mening också borde vinna beaktande. Det vore tanken att genom beskattningen främja en jämnare och därmed bättre fördelning av välståndet i landet. I en förut väckt motion hade denna fråga blivit föremål för mera ingående diskussion, och en utredning hade föreslagits om arvsskattens omläggning, så att de stora förmögenheterna kunde begränsas och en jämnare fördelning av egendomen främjas. Även inkomstskatt och förmögenhetsskatt syntes vara lämpliga medel för att komma närmare samma mål, och en utredning borde således icke heller lämna denna fråga åsido. Liksom vid arvsskatten mötte då spørsmålet, om de inflytande medlen borde gå till årliga utgifter eller i viss utsträckning fonderas. En kraftig beskattning av de stora inkomsterna gjorde det svårare för vissa enskilda att bilda kapital. Skulle man finna denna verkan oroande, vore det naturligt att överväga, om icke en del av inkomstskatten borde användas för att bilda förmögenhet i statens egen hand.

Genom den av 1902 års riksdag beslutade progressiva inkomstskatten vann principen om skatt efter personlig bärkraft insteg i den svenska statsbeskattningen. År 1910 omlades inkomstskatten och ersattes med den ännu gällande inkomst- och förmögenhetsskatten. Därvid skärptes progressionen för att man bättre än genom den förutvarande inkomstskatten skulle kunna tillvarataga skattekraften hos de större inkomsterna, medan för de mindre inkomsterna anordnades ett skattelindringsystem genom medgivande av avdrag. Den högre skattekraft, som ansågs förefinnas hos s. k. fonderad inkomst i förhållande till inkomst av arbete, utnyttjades genom

Utskottet.

Den progressiva skatteskalans tillkomst samt däriföretagna ändringar.

förmögenhetsskatten, vilken innebär, att till inkomsten lägges $\frac{1}{60}$ av den behållna förmögenheten.

Nu gällande rörliga progressionsskala och avdragssystem vid inkomst- och förmögenhetsskatten infördes efter beslut av 1919 års riksdag. Med denna skatteskala avsågs att, i jämförelse med den förut tillämpade, högst väsentligt öka skattebördan för de större inkomsterna genom en starkare progression för inkomster över 40,000 kronor samt genom att fortsätta progressionen avsevärt längre än tidigare varit fallet. Den högsta skatten, därest skatt utgår efter inkomst- och förmögenhetsskattens grundbelopp, utgör 12 procent, vilket nås vid ett beskattningsbart belopp av 1,266,700 kronor. Beträffande inkomster under 10,000 kronor, å vilka skatt utgår med ett grundbelopp av 3 procent, regleras progressionen genom systemet med orts- och familjeavdrag. Skatteskalen har visserligen utformats med hänsyn till ett konstant penningvärde, motsvarande omkring 80 procent av det år 1914 rådande, men genom ändringar i de skattefria avdragen och det rörliga procenttalet kan densamma utan avsevärda rubbningar i den relativa belastningen av de skattskyldiga användas även vid ganska stora förändringar av penningvärdet.

Det procenttalågrundbeloppet, efter vilkets skatten utgått vid åren 1920—1927 verkställda taxeringar utgör respektive 155, 175, 175, 175, 175, 170, 160 och 160. De skattefria avdragen hava vid taxeringarna åren 1920—1922 beräknats med 50 procents förhöjning, vilken nedsattes vid 1923 års taxering med hänsyn till de sänkta levnadskostnaderna till de belopp, med vilka avdragen alltjämt utgå.

*Utskottets
yttrande.*

Den av motionärerna föreslagna utredningen har icke motiverats med statens behov av ökade skatteintäkter utan syftar till att genom en omläggning av skatteskalen dels möjliggöra en ändrad fördelning av skattebördan mellan de direkta och de indirekta skatterna dels ock, i avsikt bland annat att genom beskattningen åstadkomma en ändrad egendomsfördelning, skärpa skattebelastningen av enskilda större inkomsttagare.

Sistnämnda motiv grundar sig på en uppfattning, som fullständigt strider mot de huvudsynpunkter, som i vårt land lagts till grund för bestämmande av skattebördans storlek samt dennas fördelning mellan medborgarna. Enligt rådande uppfattning bör nämligen genom beskattning icke uttagas mera än statens behov kräver och det belopp, som uttages genom direkt beskattning, bör fördelas efter de skattskyldigas personliga skatteförmåga. Då utskottet ansett dessa synpunkter även framdeles böra vara vägledande för statsbeskattningen, har utskottet icke funnit utredning om progressionsskalans omläggning i syfte att åstadkomma en ändrad egendomsfördelning vara påkallad.

Motionärerna hava själva framhållit, att det icke för närvarande torde vara möjligt att i någon större omfattning verkställa överflyttning av skattebördan från indirekt till direkt beskattning. Särskilt torde detta

gälla tullinkomsterna, och vill utskottet i detta sammanhang erinra om den utredning rörande vårt nuvarande tullsystem, som anfötratts 1928 års tullkommitté. Innan denna kommittés arbete slutförts, bör givetvis icke någon nämnvärd del av det belopp, som uttages genom skyddstullarna, överflyttas till inkomst- och förmögenhetsskatten. Stämpelskatterna träffa — möjligen med undantag av stämpeln å lottsedlar — endast i ringa utsträckning de lägre inkomsttagarna. Vad angår acciserna belastas dessa visserligen i stor utsträckning även de små inkomsttagarna men träffa allenast en enda nödvändighetsvara, nämligen sockret. I årets statsverksproposition har föreslagits nedsättning av sockerskatten till hälften av den nu föreskrivna skattesatsen, och har för nästkommande budgetår skatten beräknats inbringa 8,250,000 kronor. Därest det skulle befinnas önskvärdt att framdeles avskaffa denna skatt eller att nedsätta sådana finanstullar, som särskilt dräbba de mindre bemedlade, synes detta bliva möjligt utan omläggning av skatteskalen för inkomst- och förmögenhetsskatten.

Såsom ett skäl för den föreslagna utredningen har vidare åberopats, att den svenska progressionsskalan är anmärkningsvärt mild i fråga om de större inkomsttagarna särskilt i jämförelse med det engelska progressionsystemet. En dylik jämförelse torde dock — oavsett att densamma avser ett land, som till följd av kriget har att kämpa med statsfinansiella svårigheter av helt annan art än Sverige — vara i hög grad vanskelig att göra, vilket motionärerna även synas hava insett. Sålunda torde inkomstbegreppet vara annorlunda utformat i den engelska skattelagstiftningen än i den svenska och i olikhet mot vad fallet är i England uttagas i Sverige förmögenhetsskatt och kommunal inkomstskatt samt en särskild skatt å aktiebolagens inkomster, vilken företrädesvis bäres av de största inkomsttagarna.

Det torde icke vara möjligt att skärpa progressionen över en viss gräns utan att nationalekonomiska och i viss mån även fiskaliska intressen trädas för nära. Av stort intresse för ifrågavarande spörsmåls bedömande är därför att utröna, i vilken grad de största inkomsttagarna belastas genom direkta skatter till staten och kommunen. För utskottet har varit tillgänglig en uppgift, avseende den inkomstsumma, som de tio år 1927 högst taxerade enskilda personerna i Stockholm åtnjutit, varvid räknats med den inkomst, som ingår i de till inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade beloppen, ävensom det sammanlagda utskyldsbelopp nämnda personer påförts. I medeltal har inkomsten för envar av samma tio personer utgjort 663,000 kronor — endast för tre personer har inkomsten överstigit detta belopp — och därå utgående kronoutskylder motsvara 24 procent av sagda inkomst. Efter tillägg av kommunalutskylder motsvarar den sammanlagda direkta skattebördan 37.7 procent av den sålunda beräknade inkomsten.

Av de nu angivna siffrorna torde framgå, att den skattebelastning, som drabbar de största inkomsttagarna, är högst avsevärd och att det knappast är möjligt att skärpa densamma. Utskottet vill ytterligare framhålla de för de större kapitalägarna föreliggande möjligheterna att genom särskilda anord-

ningar undandraga sig verkningarna av en skärpt progression, exempelvis genom uppdelning av förmögenheten å familjemedlemmar eller genom placering av förmögenhet i tomter eller vissa värdepapper och fordringar eller andra tillgångar, som lämna ingen eller ringa avkastning men kunna beräknas undergå jämförelsevis stark värdeökning. Redan nu torde vissa tendenser av dylik art kunna spåras, men uppenbarligen ökas frestelserna att vidtaga transaktioner av nämnda slag avsevärt, om skatteskalen för vissa inkomsttagare så skärpes, att beskattningen framstår såsom oskäligen. Särskilt allvarliga betänkligheter inger faran för att en för hög beskattning framkallar kapitalflykt till andra länder.

Motionärerna hava gjort vissa anmärkningar mot det sätt, varpå beskattning av förmögenhet och därav härfluten inkomst ordnats. Enligt motionärernas mening borde frågan om införande av en fristående förmögenhetsskatt tagas under omprövning samt en mera rationell differentiering åvägabringas mellan inkomst av arbete samt av förmögenhet. Även om vissa rent principiella erinringar kunna framställas mot gällande förmögenhetsskatt, synas dessa dock icke vara av den betydelse, att en fristående utredning av denna fråga nu bör vidtagas. Utskottet vill dessutom framhålla de betydande fördelar ur taxeringsteknisk synpunkt, vår förmögenhetsskatt genom sin enkelhet erbjuder framför det till synes invecklade system motionärerna förordat.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motioner I: 158 av herr Möller m. fl. och II: 271 av herr Hansson i Stockholm m. fl., angående omläggning av inkomst- och förmögenhetsskatten, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 27 mars 1928.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Johan Nilsson i Kristianstad, Bårg, Bergman, Wigforss, friherre Beck-Friis, K. Oscar Ericson i Oberga*, Björnsson, Leander, Johansson i Arkösund, Bengtsson i Kullen*, Nylander, Björklund, Wahlmark, Lithander, Olsson i Gävle, Henrikson*. Ericson i Boxholm, Ljunggren*, Nilsson i Hörby och Andersson i Katrineholm.

* Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.

Reservationer:

av herrar *Bärg, Wigfors, Björnsson, Johansson* i Arkösund, *Björklund, Wahlmark, Olsson* i Gävle, *Ericson* i Boxholm och *Andersson* i Katrineholm, vilka anförde:

»Såsom av utskottets sammanfattande redogörelse för de behandlade motionerna framgår, har i dem föreslagits en omläggning av skatteskalans dels för att möjliggöra en annan fördelning av skattebördan mellan direkta och indirekta skatter och dels för att genom en starkare beskattning av de högre inkomsterna främja en jämnare fördelning av välförhållandet. Vad den senare av dessa synpunkter beträffar, har den närmare utvecklats i en av samma motionärer framförd motion om skärpning av arvsbeskattningen. Lika litet som vid behandlingen av sistnämnda motion har utskottet i sitt här föreliggande utlåtande ansett nödigt att ingå på en diskussion av den stora samhällsfråga, som enligt motionärernas mening borde utgöra föremål för statsmakternas synnerliga uppmärksamhet. Av utskottets utlåtande framgår icke, huruvida den skarpa motsättningen mellan rika och fattiga anses vara något i och för sig önskvärdt, eller om den betraktas som ett visserligen ofrånkomligt missförhållande eller om den möjligen även synes utskottsmajoriteten vara en anledning till oro och värd ett allvarligt beaktande, fastän de av motionärerna anvisade vägarna till utjämning befunnits olämpliga. Utan att yttra sig om saken avvisar utskottet en omläggning av inkomstskatten med en hänvisning till att 'enligt rådande uppfattning bör nämligen genom beskattning icke uttagas mera än statens behov kräver', och med statens behov förstås här tydligen de årliga utgifterna. Om detta verkligen är en 'rådande uppfattning' i vårt land, skall här inte diskuteras. Men om så skulle vara fallet, innebära motionerna uppenbarligen ett krav på ändring i våra beskattningsprinciper, och de skäl som tala för en sådan ändring ha med ganska stor utförlighet blivit framlagda. Det förefaller onekligen övrigt att finna kraven på en ändring av beskattningsprinciperna avvisade genom en enkel hänvisning till de principer, vilkas riktighet just blivit satt ifråga. På denna punkt är utlåtandet ett maktspråk, icke en motivering.

I fråga om den andra av motionärernas utgångspunkter, kravet på en annan fördelning av skattebördan mellan mindre och större inkomsttagare, har utskottet icke på samma sätt avböjt varje verklig diskussion. De skäl, som av utskottet anföras mot den föreslagna omläggningen, äro av olika art. Dels anses den vara onödig, dels skadlig. Sålunda anses en viss lättnad i den indirekta beskattningen vara möjlig utan en omläggning av skatteskalans. Utskottet erinrar om att sockerskatten från och med nästa år beräknas inbringa endast 8,250,000 kronor, och både denna summa och

vad som inflyter genom 'sådana finanstullar, som särskilt drabba de mindre bemedlade', skulle enligt utskottet kunna försvinna från inkomstsidan, 'därest det skulle befinnas önskvärt', utan omläggning av skatteskalen för inkomst- och förmögenhetsskatten. Redan denna utskottets uppfattning synes vara alltför optimistisk. Om man bland de nämnda finanstullarna också bara tar ut kaffetullen, skulle minskningen i inkomsten på socker och kaffe belöpa sig till över 25 miljoner kronor, och det hade varit naturligt, om bevillningsutskottet lämnat riksdagen närmare upplysning om, varifrån denna summa med sådan lätthet skulle kunna anskaffas utan höjning av skatterna i övrigt. Redan det mycket blygsamma målet för en demokratisk skattepolitik, att ta bort beskattningen på socker och kaffe, synes alltså icke kunna med någon säkerhet vinnas utan ett insläende på den av motionärerna anvisade vägen.

Om man därefter går över till skyddstullarna, är det visserligen riktigt, som utskottet säger, att en utredning av hela vårt tullsystem blivit igångsatt, och att 'innan denna kommittés arbete slutförts, bör givetvis icke någon nämnvärd del av det belopp, som uttages genom skyddstullarna, överflyttas till inkomst- och förmögenhetsskatten'. Men utskottet synes icke uppmärksamma behovet av en utredning om skattefördelningen just ur den påbörjade tullutredningens synpunkt. Även om enighet i större eller mindre utsträckning kunde vinnas om nedsättning eller avskrivning av skyddstullarna, skulle de statsfinansiella skälen stå hindrande i vägen, till dess konkreta förslag hunnit utarbetas till att täcka den minskning i inkomster, som sjunkande tullintäkter skulle medföra.

Det är emellertid knappast troligt, att utskottet lagt huvudvikten vid de ovan diskuterade skälen. Avgörande torde i stället ha varit den uppfattning, som i senare delen av utlåtandet kommer till synes, att nämligen vår direkta inkomstskatt redan trycker så hårt på de större inkomsttagarna, att en ökning av deras skatter icke bör komma ifråga. Vi äro där framme vid en omdömesfråga, och reservanterna ha ingen förhoppning om att kunna påverka uppfattningen hos dem, som i detta stycke äro liktänkande med utskottets majoritet. Men vad denna meningsskiljaktighet i det verkliga livet innebär, kan göras något klarare genom att utföra det av utskottet valda exemplet. Enligt uppgifter, som emellertid icke i detalj varit framlagda för utskottet och alltså där icke kunnat närmare granskas, skulle de tio högst taxerade inkomsttagarna år 1927 i Stockholm ha haft en sammanlagd inkomst på 6,630,000 kronor, och deras direkta skatter till stat och kommun skulle ha uppgått till 37.7 procent av inkomstsumman, d. v. s. närmare 2.5 miljoner kronor. Dessa tio personers 'fria inkomst' skulle alltså ha varit omkring 4,130,000 kronor. Det praktiska problemet är nu, om det kan anses för skäligt att av dessa 4 miljoner uttaga ytterligare någon del för att därigenom lätta skattebördan för någon annan grupp av medborgare. Svaret på denna fråga kan ju inte ges utan en jämförelse med den nuvarande beskattningens tryck på de mindre inkomsttagarna. En

jordbrukare med knappt 3,000 kronors inkomst beräknades i en utredning, fogad till 1926 års statsverksproposition, betala i olika slags skatter närmare 13 procent av inkomsten eller över 369 kronor. De ändringar i sockerskatt, kaffetull och inkomstskatt, som sedan ägt rum, ha i någon mån minskat denna summa, men för den här åsyftade jämförelsen i allra grövsta drag spela smärre jämkningar ingen roll, och vi kunna för enkelhetens skull sätta 350 kronor i skatt för en jordbrukare med 3,000 kronors inkomst. De ovan nämnda tio personerna hade tillsammans betalt icke mindre än 2,500,000 kronor i skatt. För att nå upp till denna skattesumma får man ta icke mindre än 7,143 jordbrukare med vardera 350 kronor i skatt. Om skatten för var och en av dessa skulle minskas med 100 kronor, blir det en samlad summa av 714,300 kronor. Om denna skattelindring åstadkommes genom en ytterligare belastning av de tio stockholmarna, skulle deras 'fria inkomst' på 4,130,000 kronor minskas till något över 3.4 miljoner, d. v. s. var och en av dem skulle ha kvar endast 340,000 kronor. Valet mellan de båda utvägarna är som nämnt utan tvivel en omdömesfråga, men för de allra flesta svenska medborgare torde det vara självklart, att bördan av 700,000 kronor i skatt på de 7,000 jordbrukarna tynger avsevärt hårdare än samma 700,000 på de tio personer, som skulle få sina inkomster reducerade från 413,000 kronor till 340,000 kronor i genomsnitt. Att utskottets majoritet synes anse en sådan överflyttning av skattebördan oskälig, kan icke ändra något i detta förhållande.

De risker utskottet i övrigt anser vara förbundna med en skärpt beskattning av de större inkomsttagarna, vilja reservanterna inte utan vidare avvisa såsom obefintliga. Men allt beror här på omfattningen av dessa risker och på vad som kan göras för att motverka dem. Ett bortskänkande av förmögenhet till familjemedlemmar redan under livstiden synes inte höra till de starkaste frestelser, som rikedomerna för med sig. Och såväl denna möjlighet som den att placera förmögenheter i vissa av utskottet nämnda värdeobjekt, erinrar endast om det kända förhållandet, att både inkomst- och förmögenhetsskatter böra såvitt möjligt i lika grad drabba olika slag av kapitalplaceringar. Vad slutligen 'kapitalflykten' beträffar, synas farhågorna för densamma vara lika stora i alla länder, och den frammanas överallt med samma allvar, så snart skattefrågor komma på tal. Det är svårt att tro, att alla ha rätt, och utskottsmajoriteten skulle ha lämnat ett verkligt bidrag till belysningen av detta problem, om den velat antyda till vilken del av världen de svenska kapitalägarna kunde befaras utflytta, om vår beskattning av de högre inkomsterna bleve skärpt. Att det icke gärna kan bli till de länder 'som till följd av kriget ha att kämpa med statsfinansiella svårigheter av helt annan art än Sverige', synes utskottet indirekt erkänna.

Kvar står sålunda, såvitt vi kunna finna, de av motionärerna anförda skälen för en annan fördelning av skattebördan mellan indirekta och di-

rekta skatter, och vi hemställa sålunda att motionärens yrkande om utredning måtte av riksdagen bifallas.»;

samt, *mot vissa delar av motiveringen*, av herrar *Bergman, Leander och Ljunggren*,

vilka ansett, att den passus å sid. 8 (i näst sista stycket), som börjar med »Då utskottet» och slutar med orden »vara påkallad», bort utgå och ersättas med följande uttalande:

»I överensstämmelse med sistnämnda grundsats vill utskottet icke avvisa tanken på ett vidare utbyggande av progressiviteten i avseende på inkomst- och förmögenhetsskatt, därest statens behov och intressen skulle komma att sådant kräva. Dock måste varje åtgärd av detta slag företagas med omsorgsfullt beaktande däray, att den icke äventyrar arbetsmöjligheterna och produktionens önskvärda utveckling, varigenom den i själva verket skulle skada arbetarklassen. Ty åstadkommande av jämn arbetstillgång och därmed stigande allmänna välförhållanden måste vara huvudsynpunkten.»

Samma reservanter hava även ansett, att orden »och att det knappast är möjligt att skärpa densamma» (i sista stycket på sid. 9) bort utgå.

Slutligen hava de yrkat följande tillägg vid slutet av utskottets motivering (sid. 10):

»Utskottet delar motionärernas önskan om en jämnare fördelning av livets materiella förmåner, men känner sig icke övertygat därom, att de i motionen anvisade vägarna skulle leda till detta mål, vilket man säkrare torde närma sig genom arbetarklassens successiva ekonomiska och sociala lyftning på det jämna, av utarmande konflikter i möjligaste mån ostörda arbetets grund.

Utskottet anser i varje fall icke de föreliggande motionernas motivering ägna sig till utgångspunkt för någon med anledning av dem nu företagen åtgärd.»